

HILGERT ISTVÁN

Unalom

Hat tizenkettőkor léptem be a kocsmá ajtaján, Krak'n Town – steampunk elemekre építő kézműves (söröző). Átlagéletkor: ~huszonhét. A pincérek ing-mellény kombóban nyomják, gengszteres filmekre emlékeztető toalet, de a séró hipszter, a szakáll is finoman olajozott, csillog a lámpafényben, cool, már-már túlságosan is. Keresem a haverokat, de még sehol senki. Pedig ezek sosem késnek a sörözésről. Jó helyen járok? Előkapom a telefont, nézem a címet a naptáramban, stimmel. Visszapörgetem az üzeneteket és látom, nem hatot, hanem nyolcat beszéltek meg. Ezt a faszt, aki én vagyok... Kilépek a körútra. Hatalmas tömegével elsuhan a síneken a 4-es, 6-os. Előttem a Rákóczi tér, amiről nekem egy letűnt kor képe él a fejemben, valójában egy emlék az egyetemi évekből, mikor néhány hétre felutaztam Pestre, hogy a műszakin dolgozhassak a diplomámon. Minden este végigsétáltam a körúton egész a Blaháig. A Rákóczin ilyenkor már kinn stricheltek a kurvák. Dekorjuk kirívó: combközépig érő csizma, szigorúan mini, textil alig. Egyszer elém állt egy vörös, széles mosollyal, mielőtt megszólalt, nyelve végigsiklott rúzsozott felsőajkán:

– Gyere, srác, menjünk el egy numerára, nem bánod meg! Ötszázért kiverem neked itt a kapualjban... Na mi van, srác, buzi vagy? Vagy nem áll fel? Nyald ki, te faszt!

Ma teljesen más képet fest a Rákóczi. Már nem kurvák, hanem neonzöld bubi kerékpárok sorakoznak itt, azok meg nem vetik rá magukat csak úgy a figyelmetlen járókelőkre. Középen (poszt)modern metrójárat, a szerkezet bejáratánál neonfények, a parkban térkő, padok, asztalok. Még van bő másfél óráam. Az idő tűrhető, sötét van ugyan és egyre sötétebb lesz, de hazamenni már nem akarok. Könyv sincs nálam, szemüveg sem, az olvasás kizárt, még telefonról is. A zene viszont mindig kapóra jön. Az UMO *Multi-Love* albumát választom, sajátos pszichedelikus rock, soul elemekkel tűzdelve, a hangulatomnak épp megfelelő; Ruban gitárjátékát a szintetizátorok harmóniája itatja át, engem pedig spontán jóérzés kerít hatalmába.

A napjára sem emlékszem, mikor lógtam órákat így céltalanul, csak úgy, egy padon egyedül. Nézem az impozáns házat a Déri Miksa és a Német utca sarkán, szép ötszintes ház plusz a tetőtér. Szinte végig sötét van, csak a tetőtérben villognak szerényen egy tv fényei. Milyen lehet itt lakni, milyen lehet innen elmenni, este hazajönni? Elképzelem az embert a szo-

HILGERT ISTVÁN (1975, Nagyvárád) eredetileg asztrofizikusnak készült, de végül az informatikát választotta (vagy az választotta őt). A Nagyváradi Egyetemen végezte tanulmányait. 1999-től informatikusként dolgozik Budapesten. Szabadidejében utazik, testét funkcionálisan, elméjét olvasással edzi. Első önéletrajzi kötete: Időkapszulák – Volt egyszer egy Nagyvárád (Publio, 2019).

bában, aki reggel ott kel majd a tér fölött, lefőzi a kávéját, aztán leugrik a csarnokba egy zsömléért meg tejfölért. Talán egy felest is lehajt, ha olyan a kedve. Aztán hirtelen a tetőtér sarki lakásában is felgyullad a sárga fény – nem energiatakarékos –, valaki megérkezett.

A téren folyamatos a mozgás. A kutyasétáltató idős néni már télikapátban csapatja, a szomszéd padon két hajléktalan. Néha beleordibálnak a *Like Acid Rain* ritmikus szólamába, hangjuk tényleg olyan, akár a savas eső. Aztán jön az anyuka az ötévesforma kis sráccal, mögöttük néhány lépésre az apuka, bal kézzel fogja a kislánya kezét, jobb kézzel telefonál és valakinek azt magyarázza – a Kiszél Tündé-s videó, baszki az nagyon durva volt...

Jobbról tinilány közelít, térdén szakadt a farmer, felül motoros dzseki. Megáll a szomszédos padnál, előkap egy cigit, rágyújt, aztán a telefonját babrálja. Az arcát megvilágítja a készülék. A *Can't Keep Checking My Phone* végére ő is továbbállt.

A semmiből egy kerekesszékes férfi tűnik fel és gurul el előttem. Neki például milyen élete lehet? Mekkora kihívás lehet reggelente kikelni az ágyból vagy megmosdani. Vajon hogy veszíthette el mindkét lábát? A háborút kizárnám, mert „csak” ötven körüli, a baleset már valószínűbb. A hajléktalanokhoz csatlakozik, egy üvegből isznak, aztán a két másik veszekedni kezd, valamit ordibálnak egymásnak. Maximumra tekerem az *Extreme Wealth and Casual Cruelty*-t, inkább az üvöltösn, meg a szaxofon. Aztán a szám végére elballagnak, lassan tűnnek el, bele a Vásár utca nyomasztó sötétjébe.

Hirtelen kiürült a tér, még a morajlás is megszűnt egy pillanatra, az UMO viszont pörög tovább, és a *Puzzles* elcsendesedő gitárharmóniái hirtelen eszembe juttatják gyerekkorom egy bágyadt vasárnapját, ahogy ülök a fekete-fehér tévénk előtt a nappaliban és nézem, ahogy Benkő László részletezi Juhász Elődnek az *Időrabló* című lemezük kreatív folyamatait a *Zenebutikban*, aztán a távolba nézve így folytatja: most mondd meg, Előd, mennyire érthetetlen, hogy Isten egy torz emberalak formájában jött el a földre, és legtöbbünk fejében egy aszott, keresztre feszített testként él a képzeletünkben. Mennyivel nemesebb lett volna, ha egy dal formájában jön el, egy olyan dal formájában, ami a végtelenségig hallgatható anélkül, hogy ráunna az ember... De az is lehet, hogy nem is Benkő Laci mesélt erről a *Zenebutikban*, csak régen olvastam valahol és megragadt bennem ez a furcsa gondolat...

Egy ideje már csend honolt a téren. Lassan rádöbbenek, hogy a lemez is lepörgött. Ránézek az órára, hét ötven. Összehúrom a nyakamon a dzsekit és elindulok a kocsma felé. Egy négyfős társaság mögött toppanok be a helyre, épp magyarázzák a pincérnek, hogy van foglalásuk négy személyre.

– De öten vagytok – mondja a pincér.

Én meg mondom, hogy külön vagyok, pontosabban másokkal...